Colera

i ha pobles discrets, sobrevolats per una pàtina d'eternitat, i venen ganes de passar-hi de puntetes per no haver de molestar els benaurats ciutadans que habiten en el cadastre de la propietat immobiliària, ni els morts que dormen en l'encorbat cementiri, com a Colera.

El litoral del poble abasta només del cap Marcer fins al cap Ras, però s'estén terra endins fins a arribar al puig de Tarabaus, en el llindar del municipi de Banyuls de la Marenda. Són terres ondulades, que van remuntant els faldars dels turons, recremats per innumerables incendis forestals i vigilades pel monestir romànic de Sant Quirze i l'església de Sant Miquel. Una riera baixa des de Molinàs i modela una petita vall que desemboca en el petit port del poble, a prop d'una platja anomenada «dels Morts».

La gent de Portbou, abans de construir el seu cementiri, anava en barca fins a Colera per enterrar els seus difunts. De fet aquest indret pertanyia al municipi fronterer fins que els colerencs, cansats de la macabra subordinació, es van revoltar. El 2 de juliol de 1934 van aconseguir finalment la independència i des d'aleshores ho celebren sempre que poden, sota l'ombra centenària del plàtan que cobreix amb les seves poderoses branques tota la plaça major.

El nucli urbà el sobrevola un pont ferroviari que és de molt l'estructura metàl·lica més notable de la comarca, com una mena de torre Eiffel, polsosa i sorollosa, posada de trascantó.

De nit, darrere dels murs de les seves cases, des dels balcons on nien les orenetes i des dels jardins replets d'hortènsies i buguenvíl·lees, Colera reposa, encara una mica allunyada dels somnis immobiliaris, i s'ajaça en l'espai exigu d'unes platges menudes i de consistència granelluda que exsuden rojors de rovell ferrenc i –com diu el poeta Joan Margarit– « penya-segats altívols, d'un gris verdós que s'enfonsen com destrals prehistòriques dins l'aigua».

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/06/14/colera/851572.html?utm_source=rss